

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Виходить з 8 грудня 1939 р.

Субота, 26 грудня 1987 року

№ 155 (3974).

Ціна 2 коп.

В обкомі ЛКСМ України

На чергому засіданні бюро обкому ЛКСМ України було розглянуто питання «Про хід перебудови системи комсомольської політосвіти у Вільшанському райкомі ЛКСМУ».

У постанові бюро обкому комсомолу відзначалося, що Вільшанський райком ЛКСМУ проводить певну роботу по вдосконаленню комсомольського політнавчання. В районі діє 24 школи комсомольської політосвіти. На заняттях активно використовують такі ефективні форми навчання, як усний журнал, бесіда, практичні вивчення. При райкомі комсомолу створено методичну

Рядом з тим, як відзначалося в постанові, в роботі Вільшанського райкому комсомолу по перебудові системи комсомольського політнавчання є недоліки. В районі лише 25 процентів пропагандистів працюють з молоддю більше двох років. Ще подекуди низький рівень проведення занять. Повільно впроваджуються такі форми навчання, як «круглі столи», дискусії, діалоги тощо. До занять у школах комсомольського політнавчання слабо заохочують в районі неспіврозуміння молоді. Низька ще якість служачів на заняттях.

Комсомольські комітети недостатньо діють про вмощення навчально-матеріальної бази комсомольського політнавчання. В районі не створено жодного кабінету комсомольського політнавчання.

Бюро обкому ЛКСМ України вказало бюро Вільшанського райкому комсомолу (перший секретар Г. Шалапко) на слабку роботу по перебудові системи комсомольського політнавчання. Райком зобов'язано переглянути перспективний план роботи з питань, які пов'язані з роботою шкіл комсомольського політнавчання, створити політичний дискусійний клуб. Вивчити і впровадити передовий досвід роботи пропагандистів-новаторів. Рекомендовано створити кабінет комсомольського політнавчання.

Бюро обкому комсомолу розглянуло також питання «Про підсумки звітно-виборчої кампанії 1987 року в комсомольських організа-

ціях області». В постанові бюро відзначалося, що звітні і вибори минулого року показали зростання активності комсомольців. Більшість зборів пройшли активно, принципово, у дузі критики і самокритики. Нині значно активніше залучалися до участі в звітно-виборчій кампанії члени виборних органів обласної комсомольської організації. Разом з тим, в ході звітів і виборів минулого року в деяких міських і районних комсомольських організаціях виявлено суттєві недоліки і упущення. Низькою була явка на збори в Кіровоградському, Малинському, Гайворонському, Устимівському районах. Через неявку комсомольців трині переобрання звітно-виборчі збори в Саліщенському цукрокомбінаті, двічі — в колгоспі імені Шенченка Гайворонського району. З цієї причини переобрання збори в колгоспі «Екстра» Малинського району.

Ряд міських і районних комсомолу не ухитилися звітно-виборчу кампанію на самовільно, слабо здійснювали керівництво первинними комсомольськими організаціями, не працювали з резервом кадрів.

Недоліки, які виявлені в ході звітів і виборів, є наслідком слабого контролю з боку відділів обкому комсомолу.

Бюро обкому ЛКСМУ суворо вказало бюро Гайворонського і Голованівського райкомів комсомолу (перші секретарі райкомів Н. Німчук і С. Овчаренко) на серйозні недоліки, допущені в ході проведення звітно-виборчої кампанії в первинних комсомольських організаціях. Зобов'язано міськкомі і райкомі комсомолу ужити заходів по дальшому розвитку демократії в комсомолі, добиватися докорінної перебудови діяльності комсомольських організацій. Їхньої активності, утвердження ділового, товариського стилю роботи.

Комітети комсомолу області зобов'язано забезпечити своєчасну і повну реалізацію критичних зауважень, висловлених учасниками зборів. І на чергових комсомольських зборах, пленумах підзвітності про їх виконання. Обкому, міськкомам і райкомам комсомолу варто надати практичну допомогу тим групам, первинним комсомольським організаціям, роботі виборних органів яких, визнана незадовільною.

Бюро обкому комсомолу розглянуло ряд інших питань організаційної діяльності обласної комсомольської організації.

Однією з перших у колективі цеху товарів народного споживання Кіровоградського заводу радіовиробів завершила річну програму комсомолка Тетяна ХАРНА. 10 років працює вона намотувальницею трансформаторів, має досвід, необхідні навички. Секрети майстерності не тримає в таємниці, охоче ділиться ними з ровесниками.

Фото Г. КОШКА.

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

● «ТИХ ДНІВ НЕ ЗМОВИ. НЕ СЛАВА...» НЕ ЗМЕНШУЄТЬСЯ ПОТІН ЛІСТІВ ДО РЕДАКЦІ НА ВІСЬКОВО-ПАТРІОТИЧНУ ТЕМАТИКУ. (2 СТОР.).

● ЯКІ ПІЛЬГИ І ГАРАНТІЇ ДЛЯ МОЛОДОГО СПЕЦІАЛІСТА? (2 СТОР.).

● ПІОНЕРСЬКИЙ ГАЛ. СТУК ТРЕБА БЕРЕГТИ, БО ВІН — СИМВОЛ. (2 СТОР.).

● ТАК ЧИ БУВ У РОК-ГРУПІ «ПОЛІС» РОЗКОЛ? ПОВЕРТАЄМОСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО РАНІШЕ МАТЕРІАЛУ. (3 СТОР.).

● ЗАВЕРШУЄМО ДРУКУВАТИ ПОДРОЖНЮ ПОВІСТЬ ВОЛОДИМИРА КОБЗАРЯ «СІЛЬ ЧУМАЦЬКОГО ШЛЯХУ». (3 СТОР.).

ОЛЕКСАНДР Федорович Грек довгий час працював директором школи. А не так давно — несподівано для багатьох — очолює партійну організацію колгоспу «Шлях Леніна» Онуфріївського району. Окрім інших обов'язків, і тоді, і нині має причетність до виховання молоді, до перебудови в комсомолі. Про це і йдеться у розмові нашого громадського кореспондента із партійним колгоспним «Шлях Леніна» Онуфріївського району О. Ф. ГРЕКОМ.

КОР.: Олександр Федорович, у вас ще, певно, не стерлися враження про школу і повільно новітні роботи в колгоспі. Хотілося б почути вашу думку з такого приводу: чи підготовлений морально нинішній випускник школи для праці в сільському господарстві?

О. ГРЕК: Я б не хотів давати однозначної відповіді. Бо приклади є різні. Але, якщо звернутися до статистики, то в більшості випадків випускники школи всіма засобами стараються обминути колгосп. Чому? В школі багато говорять про романтику праці чи хлібороба, чи то доярки, потрібність їх суспільству. Однак учень повертається додому і чує від батьків інше. Мамі якнайраніше треба поспішати на ферму, батько трудиться в літню пору ненормований робочий день... Знайдеться ще десяток аргументів, аби син чи донька не вступали до колгоспу. А якщо приїде на вихідні в село молодь із міста, то все шкільне виховання і зовсім зводиться нанівець. Бо в робітничих нормованих робочих днях, до послуг — кафе, театри, виступи столичних артистів. А ще тут починає спрацьовувати стереотип, який називають «романтикою далеких доріг». Одержавши атестат, випускник кидається до пошуків щастя в місто. Навіть у нашому, економічно сильному господарстві, міграція велика. Щороку залишається в серед-

ньому по 5 випускників. Нині механізаторів і доярку налічується в колгоспі всього 18 чоловік.

КОР.: Мені не раз доводилося чути від молоді і те, що працювати на фермі чи то в полі нецікаво. Робота одноманітна, втомила...

НА ПОВОРОТНОМУ КРУЗІ

О. ГРЕК: Подібні скарги доводилося чути й мені. Всі біди від того, що роками формувався колективний стереотип стилю роботи. Дали вказівку — орю чи сію, не дали — гулятиму. І було таке не випадково. Адже механізатор не був зацікавлений у кінцевому результаті. Щоб виконати норму, творчості особливої не потрібно. Тут головне, як люблять жартувати механізатори, натиснути на газ... Звичайно, такий підхід до справи треба викорінювати. І вихід ми знаємо: впровадження колективного, арендного підраду. Якщо передати групі механізаторів, скажімо, п'ятсот гектарів землі, встановити контрольні показники для виробництва якогось виду продукції, то тут самі собою починають утверджуватися бережливості, господарське ставлення до землі. І поле для цікавої, творчої роботи стає необмеженим.

ПЕРЕБУДОВА ТВОЯ ПОЗИЦІЯ

КОР.: Це в перспективі. Але як і зараз у колгоспі серед молоді є такі, які на роботі працюють, а не відбуктують...

О. ГРЕК: Звичайно. Сам секретар комітету комсомолу Василь Панченко задає в цьому тон. Василь недавно повернувся з армії, виконавши свій міжнародний обов'язок в Афганістані. Там формувався його юнацький характер. На «граж-

дату поламаку. У цій справі механізатор керується перш за все інтересами колективу.

КОР.: Ваш колгосп має на рахунок більше двох мільйонів карбованців чистого прибутку. Щороку будує до 10 житлових будинків. Але в селі залишається обмеженим вибір професій. Це, мабуть, тисне одна з причин того, що молодь, незважаючи на вирішення ряду соціальних проблем, все ж обирає для проживання місто.

О. ГРЕК: Подібні скарги доводилося чути й мені. Всі біди від того, що роками формувався колективний стереотип стилю роботи. Дали вказівку — орю чи сію, не дали — гулятиму. І було таке не випадково. Адже механізатор не був зацікавлений у кінцевому результаті. Щоб виконати норму, творчості особливої не потрібно. Тут головне, як люблять жартувати механізатори, натиснути на газ... Звичайно, такий підхід до справи треба викорінювати. І вихід ми знаємо: впровадження колективного, арендного підраду. Якщо передати групі механізаторів, скажімо, п'ятсот гектарів землі, встановити контрольні показники для виробництва якогось виду продукції, то тут самі собою починають утверджуватися бережливості, господарське ставлення до землі. І поле для цікавої, творчої роботи стає необмеженим.

Як правило, якщо людина активна на колгоспному виробництві, то така вона і в громадському житті. Ось, скажімо, Леонід Орел. У автопарку його знають як хорошого шофера. А в позаробочий час хлопець бере активну участь в художній самодіяльності, займається спортом. Такі ж і Василь Залозіло, Леонід Трушанко...

На активність молодого трудівника великий вплив мають і старші. Багатьом хочеться попрацювати з досвідченим механізатором В. П. Пліткою. Від Володимира Пилиповича ніхто не чує «старшинського» бурчання. Стане на прикол в когось із молодих агрегат — не полінується чоловік засукати рукави і допоможе ус-

О. ГРЕК: Над цим ми вже замислювалися. Справді, колгоспові потрібні в основному доярки і механізатори. У місті наші дітята навчаються інших масових професій, стають швеями, кондитерами тощо. Але чи обов'язково треба їхати в Кременчук або Кіровоград, щоб працювати за таким фахом, чекаючи роками на житло? Чи не пора хоч трохи «розвантажити» міста? Приміром, у своєму селі ми плануємо відкрити філіал Кременчуцької швейної фабрики. Це вже офіційно погоджено із дирекцією підприємства. В наступному році плануємо розпочати відповідні роботи.

Села повинні стати люднішими, багатшими на молоді. Для цього існує чимало причин і шляхів. Відкриває ці шляхи перш за все перебудова, нові умови економічного господарювання.

Він розмову В. СВІТИЧ. Онуфріївський район

ВІДМАЮЧИЛО над усією планетою свято мільйонів людей — 70-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції. І досі не припиняється потік листів до редакції обласної молодіжної газети. Пишуть учні шкіл і студенти вузів, робітники і колгоспники, комуністи і безпартійні. Пише молодь, пишуть ветерани війни і праці. Кожен з друзів «Молодого комунара» бажає на його сторінках розповісти про нові досягнення у справі перебудови, пригадати найяскравіші моменти минулого.

Секретар комсомольської організації Балахівської восьмирічної школи Петрівського району Ольга ТКАЧ розповідає:

«В нашій школі по-різному проходять комсомольські збори. Але хочеться працювати неформально, по-новому. Отож останні збори нашої комсомольці провели під назвою «Іхні Імена — безсмертні». 5 грудня 1943 року наш район було звільнено від німецько-фашистських окупантів і молодь школи вирішила відзначити це свято саме на комсомольських зборах. Нашим почесним гостем став учитель селища Григорій Терентійович Байсака. Його розповідь була цікавою. Але й ми не залишили-

ся боржниками. Світлана Ярожник, Світлана Стадник, Оксана Манзас, Катерина

з ПОШТИ

Зошит

Верхогляд, Наталя Ткаченко, Василь Антипенко, Світлана Колінько підготували розповіді про героїв-земляків, які віддали свої життя за свободу Батьківщини. Після зборів ми поклали квіти до могили Невідомого солдата».

Ольга вважає, що подібні заходи мають великий вплив на виховання підрастаючого покоління, підвищення його свідомості і відповідальності перед своїми батьками.

Легендарні події священної війни радянського народу з фашизмом завжди хвилюють постійного читача нашої газети члена Спілки журналістів СРСР М. О. ВЕНЦОВСЬКОГО із Світловодська. Та ще більше уваги він приділяє висвітленню на сторінках молодіжки славних справ тих, хто зберігає пам'ять про героїв Великої Вітчизняної війни. Один з таких — викладач Світловодського СПТУ № 5 лектор міської організації товариства «Знання» А. І. Копаленко,

який протягом багатьох років збирає матеріали про героїв підпільної організації «Молода гвардія». А надихнув Коваленка на цю цікаву роботу його рідний дядько — український письменник Дмитро Косарик.

«Нещодавно, — пише М. О. Венцовський, — Коваленко виступав перед учнями

ЦИХ

Уляни

шкіл міста у читальному залі бібліотеки Палацу культури імені В. І. Леніна. Лектор розповів про молодогвардійців. На закінчення він показав присутнім у залі зошит з української літератури учениці дев'ятого класу Уляни Громової. Школярі з хвилюванням тримали в руках цю дорожню реліквію радянської патріотки. Подібне не забувається ніколи».

Ось лист із Волгограда від В. Б. ЧЕРКАСОВА:

«Далеко не всім студентам Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна відомо про бойову долю одного з викладачів вузу, кандидата історичних наук І. Т. Артеменка. А він належить до тих людей, які у вересні-

жовтні сорок другого, як відзначав Маршал Радянського Союзу Г. К. Жуков, здійснили перелом у Сталінградській битві, у всій другій світовій війні. Волгоградці вічно пам'ятатимуть своїх героїв — таких, як лейтенант Артеменко».

Ми раді теплим словам волгоградця, але дещо не згодні з ним. Адже І. Т. Артеменко добре відомий не тільки в педінституті. Знають його й ті, хто навчає-

ДНІВ

Громової

тєся в інших навчальних закладах. Іван Тимофійович часто виступає з бесідами, буває в гостях і в нашій газеті.

З кожним роком все далі відсуваються події Великої Вітчизняної війни. Пише до редакції А. МИХАЙЛОВ. — Та не забуваємо ми про тих, хто боронив рідну землю від навали підступного ворога. Живе у пам'яті багатьох І Олексій Семенович Єгоров — Герой Радянського Союзу,

відомий партизанський командир. Значна частина його життя була міцно пов'язана з Кіровоградом. Про це нагадують сьогодні вулиця імені О. С. Єгорова, меморіальна дошка на будинку по вулиці Декабристів, де він жив, пам'ятник на могилі героя у нашому обласному центрі».

А. Михайлов повідомляє, що у видавництві політичної літератури України другим виданням вийшла книга кировградського журналіста П. Є. Нечая, яка називається «Зірка Єгорова». Радимо прочитати її усім, хто хоче познайомитись з легендарним життям героя.

Наближається 8 січня — день визволення Кіровограда від фашистських загарбників. Ветерани надсилають свої спогади про ті незабутні дні. Так, І. І. МІНЯЙЛО з Полтави розповідає про хід Кіровоградської операції. Спогади його та інших ветеранів читач знайде у другому номері тижневика «Молодий комунар», який планується випустити 9 січня 1988 року.

Завершується 1987 рік. Редакція газети щиро дякує усім ветеранам революції, війни і праці. Чекаємо в наступному році ваших листів.

Відділ комуністичного виховання.

ЗАРУБІЖНА ФОТОІНФОРМАЦІЯ

ЛОНДОН. Вкрай незавидне становище зберігається в Англії в області зайнятості. Безробіття, як відомо, не має вікового цензу. В лави «зайвих» людей вливаються і похилі, і молоді.

Ця «неідеальність» своєю піснюю в центрі англійської столиці намагається привертати увагу паражоних. На поскупітєся, співачки знімають, кимне хоч кілька монет привабливій дівчині, адже вона співає тільки для вас. Фото Л. ПАХОВОЇ. ТАРС.

НДР. Молодо, свіжо і сучасно виглядають жінки, які обирали нинішнього сезону один з варіантів (на знімку) нової зачіски. Фото АДН — ТАРС.

ЗА РЯДКОМ РЕФОРМИ

ФІЗИКА І ТВОРЧИСТЬ

Учні Кіровоградської середньої школи № 22 зрозуміли, що й фізика цікавий предмет. Але тільки після того, як почав викладати її Давид Михайлович Уманський.

Нелегко було вчителю на перших порах. Програмний матеріал складний, а необхідної наочності бракувало. І тоді вчитель вирішив створити в школі фізико-технічний гурток. Тільки створити — це половина справи, головне — навчити учнів працювати в ньому, захопити «секретами» фізики, залучити до науково-технічної творчості. Починав з того, що вчив мислити, складати схеми. Якщо вони вдавалися — раділи всі однаково: учні і вчитель. Поступово приходили знання, нагромаджувалася досвід. Першою пробою сил гуртківців стала діюча модель космічної ракети. Керуючи всіма процесами при виготовленні приладів і моделей, Давид Михайлович не скоює ініціативи дітей, а намагається активізувати її.

Згодом юні фізики вирішили створити модель приладу, який демонструє ємність конденсатора. Давид Михайлович запропонував влаштувати конкурс на кращу модель. Багато літератури перечитали учні, але знайшли-таки щось оригінальне.

Взагалі, дуже багато різних пристроїв та приладів, створених гуртківцями, доповнюють розповіді учителя на уроках. Раніше, наприклад, коли вивчали тему вільного падіння тіла, показувалося все тільки на малюнках. Давид Михайлович створив діючу модель, яка випромінює спалахи світла і завдяки яким добре видно всі фази вільного падіння тіла.

Учні полюбили конструювати. Прилади «Сигналізаційний пристрій», «Бігова хвиля», «Автоматичний паяльник», електронна гра «Вгадай число», тренажери з фізики і математики на обласному конкурсі юних техніків удостоєні диплому 1-го ступеня і представлені на Республіканський огляд дитячої технічної творчості в Києві.

А радіотехнічний гурток займається конструюванням поки-що простих моделей радіоприладів. І допомагає вчителю випускник школи, нині студент Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування Сергій Романенко. Всі класи й кабінети, до речі, радіофіковані шкільними радіотехніками, серед яких є й свої передовики — кращі гуртківці Олександр Тюпа, Костянтин Гордов, Віктор Злочевський.

Гордість Давида Михайловича і гуртківців — створений ними кабінет фізики. В ньому обладнано 40 робочих місць. Пульти управління підведені до кожного

го учнівського місця. Варто вчителю стати за пульт — і через секунди весь клас вже має завдання, до того ж у кількох варіантах. Кілька учнів можуть вести розмову один з одним на певну тему, хтось читати текст, який записується на магнітофон, інший відповідати учителю. А коли Давидові Михайловичу необхідно продемонструвати кінострічку, він натискає кнопку: закриваються штори, висувається екран, змикається кіноапарат. Чим не типовий клас для школи майбутнього? А який ефект від проведення уроків у такому кабінеті! Значно поліпшилися знання учнів, більшість з них навчається на «5» і «4».

Давид Михайлович працює над проблемою науково-технічної творчості школярів, використовуючи передовий педагогічний досвід. Вже 26-й рік на педагогічній ниві, з них 24-й — беззмінно в школі № 22.

Вчитель повторює себе в учнях. А це найбільша для нього радість.

Р. ДАЙДАНУЛОВ,
громадський кореспондент «Молодого комунара».
м. Кіровоград.

ПІОНЕРСЬКИЙ ТЕЛЕТАЙП

ЯК БЕРЕГТИ ГАЛСТУК

«Червоному стягу своєї Вітчизни народ наш нехитну присягу дає» — на таку тему в клубі заводу радіовиробів відбувся збір піонерської дружини імені Героя Радянського Союзу Ю. К. Глібика тринадцятої десятирічки.

На ньому відбулася розмова про те, як у школі шанують горді символи Батьківщини. Піонери К. Путря, Л. Довгопол, Н. Сематюк, Т. Гаврикова, Н. Кондратенко, Н. Пушкарєва розповіли, як з глибокою повагою стаються учні до символів Радянської країни, по-піонерському бережуть червоний галстук, дорожать честю називатися піонерами-ленінцями. На зборі обговорювалося поведінка й таких членів організації, для кого перебування в рядах піонерії формальне, а носити галстук — «тяжка повинність».

Перед піонерами виступила колишня спартаківка, одна з перших комсомолок міста Євдокія Георгіївна Ветрова, вчитель-методист, відмінник народної освіти СРСР Л. Т. Стадна. Їхні розповіді хвилювали школярів.

Збір присвячувався 70-річчю проголошення Радянської влади на Україні і 65-річчю утворення СРСР. Закінчився він дружим співом піонерського гімну «Злиньте вогнями синії ночі».

В. КАЮКОВ.

м. Кіровоград.

КОЛОНКА ЗАПИТАНЬ І ВІДПОВІДЕЙ

Пільги і гарантії

для молодого спеціаліста

Лист від нашої читачки з Компаніївки Н. САГАЧ:

«Після закінчення педагогічного інституту я отримала направлення в Компаніївський районний відділ народної освіти. Тоді ж я народила дитину, нині знаходжусь у післяднемній відпустці. В районі мене розподілили на роботу в Роздольську початкову школу із забезпеченням квартири. Але оскільки я у відпустці, то на мою місце граєть інша людина, а я живу у тій квартирі. Ми ж живемо біля батьків чоловіка у Компаніївці. Та коли надійшла черга отримувати підомки, то мені в районі відмовили, бо, мовляв, ви проживаєте на самотині, а біля батьків. Чи правильно це? І ще одне запитання: чи мали право мене залучити до роботи в Роздольську школу, коли чоловік мій працює в районі? І за безпечений житло?».

На запитання відповідає завідувач юридичною консультацією обласної ради професійних спілок М. Ф. ДИТАЛО:

— Наказом Міністерства вищої і середньої спеціальної освіти СРСР № 870 від 30.07.1980 року з 1 вересня 1980 року введено в дію Положення про міжреспубліканський, міжвідомчий і персональний розподіл молодих спеціалістів, які закінчили вищі і середні спеціальні навчальні заклади.

Комісія персонального розподілу молодих спеціалістів під час розподілу повідомляє кожного молодого спеціаліста дані про місце роботи, посаду, розмір зарплатної плати й надання житлової площі. Комісія заслуховує й обговорює також особисті побажання молодого спеціаліста про його майбутню роботу. Згідно пункту № 36 цього Положення молодим спеціалістам, вагітним жінкам, або які годують дітей до року, робота надається за їхнім проханням за місцем постійного проживання сім'ї (чоловіка, батьків).

Якщо при розподілі на роботу Н. Сагач не використала це право, то вона може просити обласний відділ народної освіти або Міністерство освіти УРСР перерозподілити її на роботу в іншу школу.

Молодим спеціалістам при направленні за розподілом на роботу, коли це пов'язано з переїздом в іншу місцевість, згідно постанови Ради Міністрів СРСР від 15.07.1981 року № 677 «Про гарантії і компенсації при переїзді на роботу в іншу місцевість» виплачується компенсація і надаються гарантії.

Якщо ж до навчання Н. Сагач проживала в селі Роздольї Компаніївського району і туди ж отримала направлення на роботу, то для неї названа постановою не підходить. Але якщо вона жила в одному населеному пункті і в зв'язку з направленням на роботу переїхала в інший, то вона має право на пільги й гарантії.

Хто пускає мильні бульки?

Ви читали статтю «Мильна булька «Поліса»» (МК) 5 грудня ц. р.)? Якщо — кілька слів, щоб були в курсі.

Є в Кіровограді рок-група «Поліса». І був у складі цієї групи соло-гітарист Р. Івлева. Та, трохи погравши хлопцями, він покинув їх, недовів у газеті з'являється вищезгадану статтю. Про що ж ідеться у ній? Розповімо трохи нижче з деякою фантазією щодо історії написання цієї статті і з деякими коментарями.

Отже, залишив Р. Івлева групу «Поліса» і прийшов до свого друга М. Маєвського. — Знаєш, — сказав, — а я пішов від них (тобто від «Поліси»). Я їх тричі попереджав.

— Що ти кажеш? — здивувався Маєвський. — І що, вони жодного разу не впади на коліна, благуючи тебе зостатися? Ну нічого, вони ще лікті кусатимуть. З моїми зв'язками не пропадаєш. Ти ж пам'ятаєш, як я тебе проштовхнув на обласне радіо?

До речі, недовів після приходу Р. Івлева до «Поліси» М. Маєвський пропонував учасникам групи свої послуги: «Якщо бере тебе директором групи, я роблю рекламу на радіо, телебаченні і т. д.». Але ми йому відмовили.

— Почнемо з газети, — продовжив М. Маєвський. — Щоб добра читалось, треба хоча б трішечки правди. А далі буде видно.

І полилися рікою речення на білий аркуш паперу.

«На першій рок-панорамі група завоювала приз глядацьких симпатій», — пише М. Маєвський, забуваючи, що «Поліса» зайняла ще й друге місце. «Для переймання досвіду по організації рок-клубу О. Ріба поїхав до Дніпропетровська». (Це вже чистісінька правда). А далі пішло-поїхало.

І про те, що ні поглядів спільних, ні спільної моти у колективі нема. Є тільки спільна апаратура. (Тобто, на репетиції кожен грає, що кому заманеться?). І про те, що, крім Р. Івлева, музикантів у групі нема. (А на рок-панорамі, ще коли не було Р. Івлева, друге місце ми здобули за майстерне викладання цегли?). А той факт, що Р. Івлева на вчається на першому курсі музепеду, ще ні про що не говорить. М. Маєвський пише навіть про те, що у колективі відбувся розкол...

Ось що думає з цього приводу кожен з нас, учасників групи «Поліса»:

О. РІБА: Розкол? Якщо з будинку опадає блискачка, чомусь ніхто не кричить, що будинок розколюється.

«Нерозумна боротьба за лідерство, «за владу», — продовжує М. Маєвський, — викидає за борт талановитих музикантів». Що ж це за боротьба така? Говорять учасники колективу:

П. АУЛОВ: Та не було ніякої боротьби. Захотілося Руслану Івлеву стати музичним керівником групи — будь ласка, керуй. А результат — за три місяці три незакінчені пісні.

С. КАТРУХІН: Майже на кожній репетиції Івлева допикав мене: «Ось у мене є «фірмова» гітара, а в тебе нема. І взагалі, ти не так граєш». І мені довелося піти з групи. Але після того, як пішов Р. Івлева, я знову в «Полісі», і все добре.

С. КОНОНЕНКО: Івлеву захотілося поміняти назву колективу, захотілося, щоб колектив співав пісні тільки на вірші Маєвського. Та ні перше, ні друге нам було не до вподоби і ми відмовилися.

Отакі! А де ж «боротьба з талантом», як пише М. Маєвський?

Уважний читач, мабуть, уже запитує: «А хто ж такий цей М. Маєвський? Шось я такого прізвища у попередній статті не зустрічав». Все дуже просто. Оце прізвище що стоїть у кінці попередньої статті, несправжнє. Це псевдонім М. Маєвського — друга Р. Івлева. Подумав, мабуть, автор, що після виходу у світ його твору почнуть шукати хлопця з «Поліси» зустрічі з ним у темному кутку (можливо, ще й з ланцюгами ходять). А, може, подумалося автору, після виходу газети з його статтею почнуть до нього збігатися знайомі й незнайомі за автографом, а це відбиратиме багато часу... Тепер вам усе зрозуміло? Ну й добре. Підемо далі, де Михайлов-Маєвський, як кажуть музиканти, бере заключний акорд:

— Після Івлева «Поліса» грає у три акорди, робота стоїть на місці.

Досить! Щоб так стаєрдувати, треба хоча б один раз побувати на репетиції колективу. А може, Михайлов-Маєвський вміє чути й бачити на відстані, не виходячи з дому? Тоді йому треба негайно у науководослідний Інститут, щоб розповісти, що робиться на далеких зірках, не буваючи там.

— Без Р. Івлева «Поліса» лусне, як мильна булька! — ставить крапку у статті Михайлов-Маєвський.

Ну, це вже занадто. І взагалі, нам здається, що газета — не місце, де можна вихвалити і звеличувати свого друга, дискредитуючи і принижуючи гідність інших.

А щодо «Поліси» — спитайте тих, хто чує запис фонограм, яку разом з іншими учасниками рок-клубу (що народжується поки що у великих муках), ми готуємо. Прийдіть на концерти групи. І ви побачите серед інших рок-груп — членів міського рок-клубу і групу «Поліса», яка за двомісячний період без «рок-зірки» Р. Івлева підготувала концертну програму удвічі більшу, ніж попередня (якщо не сказати — кращу).

А спроба Михайлова-Маєвського зробити напис «Поліса» на мильній бульці луснула разом із булькою. Ось так.

О. РІБА, П. АУЛОВ, С. КАТРУХІН, О. ЛЕВАНДОВСЬКИЙ, С. КОНОНЕНКО — члени рок-групи «Поліса». м. Кіровоград.

ВКЛОНЯЮСЬ НИЗЬКО ХЛІБОРОБАМ

Узяв я скибку — та й до хлопців бігти збіравсь — малому не терпілось дуже. На стіл упали з мого хліба крихти, А я й не бачу, а мені й байдуже.

Взяла ті крихти на долоню мати І мені сказала якось аж тріпотіло: — Ти, синку, мусиш добре пам'ятати, Що хліб — святий, свята крихтишка кожнн...

Коли палала у вогні країна І поля чорніли, у димі повиті, Я знав, що хліба житнього крихтипи Є пайдорожчі над усе на світі.

...Давно дійшла Вітчизна зросту й сили, І на нестатки скаржитись не можна, Та я кажу, як мати говорила, —

Наш хліб святий, свята хлібшка кожнн.

Беру його побожно я у руки,

Як ріжу — й крихти я не втрачу дарма.

— Ви чуєте, — кажу синам та внукам, —

Наш хліб — це прайда хлібодара.

Н. ДОБРИН.

Володимир КОБЗАР

(ПОДОРОЖНЯ ПОВІСТЬ)

Пам'яті батька

(Закінчення. Поч. у №№ за 14, 17, 19, 24 листопада, 1, 5, 8, 10, 12, 15, 17, 22 та 24 грудня ц. р.).

10.

Уранці, виспавшись досхочу, ми сходили до озера Красного. Десь отут і брали сіль чумаки. Тепер на Красному міський пляж. Діти скупалися.

— Ну як, чумаки, солонна вода?

— Дуже!

— Ну от. Такою ж солоною або ще й солонішою була вона, коли сюди приїжджали справжні чумаки. На цьому наша чумацька подорож закінчилася, як і закінчилися чумакування ще наприкінці минулого століття, витіснені залізницями.

Втім, Іван Домбровський, мешканець північного Криму, в жовтні 1978 року згадував, що рецидиви чумацтва траплялися ще на початку століття. За його словами, сюди, у Крим, на Перекоп прибували поодинокі чумаки не тільки з України, а й з Білорусії. На Перекопському валу стояли великі терези, які заважували кожен віз, видавався квиток і платилося мито, коли чумаки з сіллю повертались.

Подорож чумацьким шляхом давно закінчилася, а я все ще ні-ні та й питаю себе: чого я пішов у цю подорож, по віщо, що хотів і чого досяг? Питаю себе і сам собі відповідаю, але щоразу кожна відповідь здається не остаточною, не до кінця переконливою, наче щось мене палить, якесь невтоленне спрага, яку я не до кінця вгамував.

Щось таки не вистачало мені, як часом не вистачав солі в хлібі, і розуміння цієї нестачі штовхало вперед, у дорогу. Але — що саме? Прагнення утвердити її цінності, вартість яких багатьом моїм сучасникам здається сміховинною? Чи на першому плані були діти, їхнє доросле майбутнє, яке непокоїло мене, як кожного батька: чи будуть з них люди, чи будуть нелюди, адже те, «що знаєш у дитинстві, — знаєш на все життя, але й: чого не знаєш у дитинстві — не знаєш на все життя?» (М. Цветаєва).

Все це так: я б хотів, щоб діти росли міцним корінням у ту землю, на якій народилися і росли, щоб це був нерозривний зв'язок, щоб у майбутньому ти не покотило життям, як перекотилося — степом. Щоб усе те, що неминуче увійде згодом у їхнє життя, не заступило їм рідної землі, не відірвало їх од неї, позбавивши водночас сили.

Все це так. Але й це ще не все. Адже задумав я свою подорож ще до появи власних дітей. Значить, уже тоді щось мене непокоїло, змушувало думати про чумацький шлях, — і про той земний, що ставився під ноги сотням тисяч моїх земляків, упродовж віків, і про той Чумацький, який прославляв над нами в небі.

Можливо, ця подорож почалася ще в юності, тої серпневої ночі, коли мені, чи не вперше в житті, випало спати надворі просто неба, і я, натомлений цілоденною важкою роботою, розбурханий приглушеними звуками, які долинали з села, ніяк не міг заснути і вглядався, вглядався у велетенську небесну твердь наді мною, у прадавній колії Чумацького Шляху?

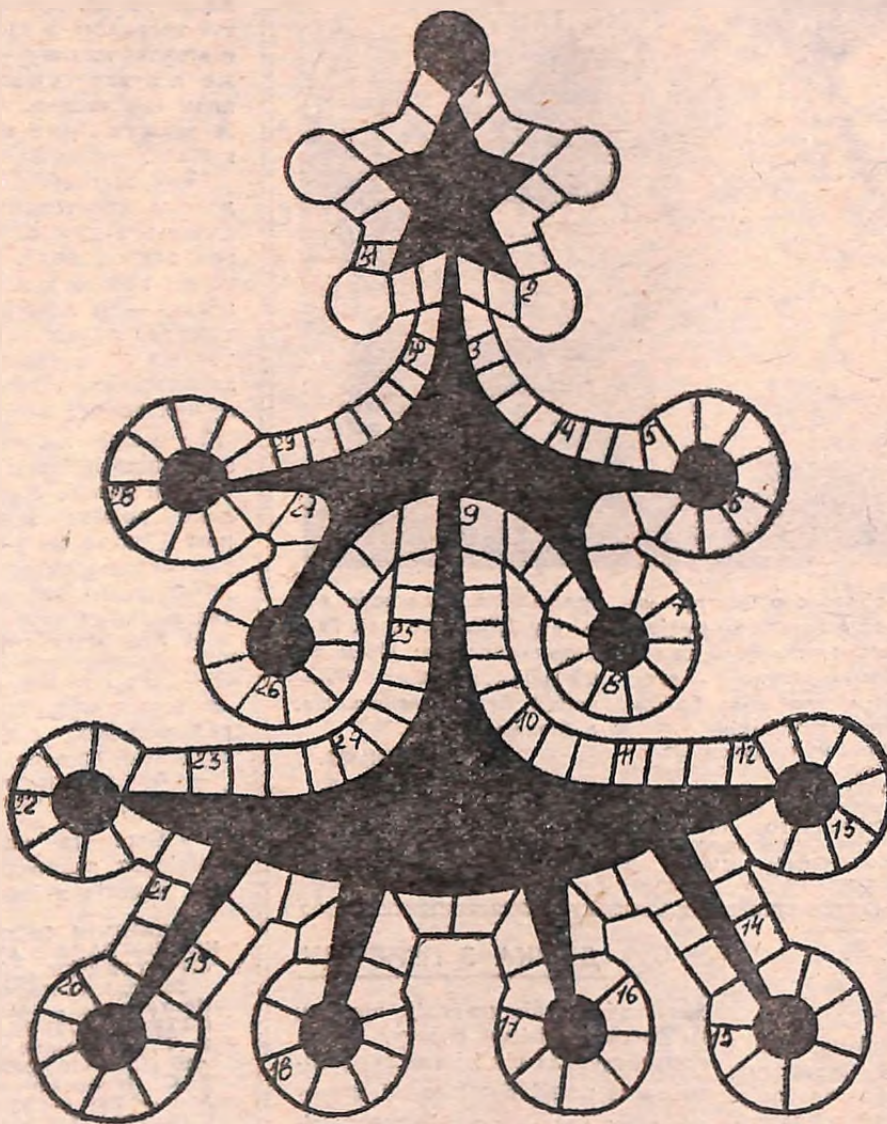
Згодом, у «Дерсу Узала» Арсенєва, я прочитав: «Вдень, при сонячному світлі, ми бачимо тільки землю, вночі ми бачимо Всесвіт». Так і я, підняв тоді голову і, приголомшений, побачив і відчув безмір і глибину Всесвіту. Було мені тоді двадцять чотири роки — не так уже й мало; то був час гарячкових пошуків життєвих доріг; і оте нічне споглядання високого неба, вочевидь, не пройшло для мене марно: тепер я з певністю можу сказати, що бита колія Чумацького Шляху була мені одним із тих певних орієнтирів, які не дали збитися на манівці, збачити на легші, второпані, петлисті дороги в нікуди і в ніщо. Спотикаючись, часом падаючи, набиваючи добрячі синці і гупі, я все ж таки обрав для себе правильний напрямок. Пройдено перші гони. Ще багато доріг попереду. Чумацький Шлях знов і знов кличе нас у безсмертя.

Чайнворд

«Новорічний»

1. Костюмований бал. 2. Молдавська і румунська пісня з елегійною мелодією. 3. Творець художнього або публіцистичного твору. 4. Російський радянський кінорежисер, автор фільму «Дев'ять днів одного року». 5. Радянський поет, лауреат Ленінської премії, автор п'єси-казни «Дванадцять місяців». 6. Різноманітні малюнки, кружальця з паперу. 7. Тувинський народний музичний інструмент. 8. Найпоширеніший вид набірної друкарської машини. 9. Урочистий бальний танок. 10. Пора року. 11. Епізод в опері, що виконується одним співачом у супроводі оркестру. 12. Хвойне дерево, яке прикрашають на Новий рік. 13. В балеті — класичний танець у повільному темпі. 14. Персонаж кінофільму «Нарнавальна ніч». 15. Російський живописець-баталист. 16. Радянська поетеса, автор збірок поезій «Співай, серце, про життя». 17. Традиційний персонаж новорічних казок. 18. Бал, розважальні або ділові збори, які влаштовували за Петра I. 19. Матросський танець. 20. Роман Етель-Лілан Войнич. 21. Маскарадний костюм. 22. Російський радянський сирпаль і педагог, лауреат Ленінської премії. 23. Рід деревних нущових рослин родини ебенових. 24. Шовнова або напівшовнова тканина з блискучою поверхнею. 25. Різноманітні паперові стрічки на наравалах. 26. Коротке оповідання. 27. Богиня родючості в давньоримській міфології. 28. Частина саїту. 29. Спортсмен-гімнаст. 30. Радянський спортсмен (хокеїст із шайбою), неодноразовий чемпіон Європи і світу, Олімпійський Ігор. 31. Обрядова пачиво у вигляді цільного пухлого хліба.

Склав М. ДОГАЙМАН.

ПИТАННЯ ПІД НОВИЙ РІК

- Чи можна...
- ...Сніговий Королеві утриматись на теплому місці?
 - ...будувати повітряні замки, не маючи фондів на матеріали?
 - ...достроково зустріти Новий рік?
 - ...змінити натуру, міняючи маски?
 - ...стати синопитком, кидаючи слова на вітер?
 - ...продавцеві замість товару відпускати жарти?
 - ...закрійникові викручувати гроші на шампанське?
 - ...бути завжди витриманим після гарно витриманого вина?
 - ...почати тост у старому році, а закінчити його — з Новим?

Юрій РИБНИКОВ.

Конфетті

- Ялинка — наче життя: її не обтяжують чорні зелені прикраси.
- Коїному — своє: бляки приходять на дитячий ринок, акселерати — на новорічну вечірку.
- Зустріч Діда Мороза з науковцями Інституту низьких температур проходила у теплій атмосфері.
- Вудівельники зустріли

Новий рік великим вантажем старих подоробок.

У новорічний вечір

пальму першості віддали ермілярній лінійці.

Опудало ввійшло в люди — після снігопаду стало Снігопадо бабюю.

Об'ява: «Після 1987-го року злізці 1988-й рік за-тверджено роком контролю».

Макс-Енгельс моди: у високосний рік довжина сукні скоротилася до міні.

Безбарвний річний позначник прикріпив серпантин приписок.

Олег СЕІН.

А РИНСЬКИЙ стріли зойкнув, рядовий Марченко зрівняв з брусом і розтлінувся на землі в якійсь неприродній позі.

— Лікаря! — гукнув старшина до командира першого відділення.

Це було останнє, що почув Марченко тієї миті...

Весна в Підмосков'ї, де проходив службу Валерій Марченко, того року була ранньою. На подвір'ї берези, але вже віддзвеніли струмки, і тільки в березових гаях, якими пишались ці краї, темніли сніг. Та й там його меншало з кожним днем.

До військового госпіталю біля Курського вокзалу столиці Валерія привезли непритомного. Діагноз лікарів — струс мозку і перелом хребетного столба. Першої операції Марченко навіть не запам'ятав. А ось день другої, 11 квітня 1975 року, лишилися в його пам'яті на все життя. Адже саме тоді йому виповнилося двадцять п'ять років. Тоді ж молоденька медсестра подарувала йому величезного апельсина, який так потішив солдата, що той категорично відмовився його з'їсти...

Ой, як нелегко в такі молоді роки зрозуміти своє безсилля, відчуття неможливості рухатися: «Чи не перекрасила біда моє життя?». Ці думки Валерія гнало від себе. Навіть замураваний в гіпс, він поставив собі за мету подолати лихо. Читав книги, розмовляв з медперсоналом, виконував комплекс елементарних фізичних вправ, який розробив самостійно, знову читав...

Одужання, яке, за розрахунками лікарів, повинно було прийти не раніше, ніж через рік, настало вже через сім місяців. Рівно стільки він боротися з лихом Валерія Марченко. І переміг. А після того, як він практично заново навчився ходити, Валерія рвався до рідної військової частини. Тоді хлопцеві стало в пригоді посвідчення водія, яке одержав разом з дипломом про закінчення Олександрійського індустріального технікуму. Валерій продовжив службу в столичній військовій автоінспекції. Тут і розкрилася любов Марченка до техніки.

Після військової служби Валерій Марченко став майстром виробничого навчання професійно-технічного училища, очолив Олександрійський міський спортивно-технічний клуб ДТСААФ і хоча клуб на той час був серед відсталіших в області, трудності не лякали молодого керівника. Як і тоді, в гос-

піталі, він визначив мету — подолати їх. І почав помаленьку «підтягувати» клуб. Спочатку збільшив кількість господарюючих груп підготовки фізичних для народного господарства країни, органі-

тоді ж, у 1981 році, Олександрійці дебютували в чемпіонаті УРСР з автокросу, де захищали честь області. Вони відразу посіли друге місце!

ГЕРОІ СПОРТИВНОГО РОКУ

ПОДОЛАТИ СЕБЕ

зубав оволодіння спеціальностями, які раніше не вивчалися, — судноподії, телемеханіки. Вже через рік СТК став рентабельним — значно поділилися показники фінансово-господарської діяльності.

Ось тоді й почав Марченко здійснювати свою давню задумку — створення секції автокросу на «базі».

Минуло сім років... Нинішнього сезону Валерій Марченко став чемпіоном не тільки України, а й Молдавії, виконав норматив «Майстра спорту СРСР». Спортсмен ще раз подолав себе на завадській трасі: перетнув фініш із... спущеним колом! А вдячні земляки, яких з'їхалося того дня

важною запіскою Валерій представив свою спортивну машину! Тоді члени Державної експлуатаційної комісії ще не знали, що через місяць цей автомобіль стане чемпіонським, а значить, — країнним.

Ще один приклад. Коли два роки тому Марченка вибрали головою міському ДТСААФ, до нього звернувся голова первинної організації електромеханічного заводу Анатолій Кукис. Просив допомогти в створенні заводської секції картингістів. І хоча Марченко тільки-но входив у курс справ, не відмахнувся, допоміг — секцію було створено.

Валерія Марченка поважає як молодь, так і ветерани дтсаафівського спорту. Ось і голова Кірово-

...Перший автомобіль був непоказним, а старенький «двигунець» не дозволяв долати круті схили відомої в республіці траси «Вербова Лоза». Та радість Марченка і його друзів майстрів спорту Івана Парфентіювича Карабовського й Володимира Ларіоновича Сушина була безмежною.

до обласного центру чимало, атакували чемпіона і нагородили його ве-е-личезним кавуном — своєрідним призом болісних симпатій.

...Мені пригадалася захист Марченком дипломного проекту в Кременчуцькому філіалі Харківського політехнічного інституту на тему «Кросовий автомобіль «baggi». Разом з кресленнями та поясню-

вальним текстом до обласного комітету ДТСААФ І. М. Гладенький сказав: «Нам би ще кількох таких Марченків, було б менше слів, а більше справ».

В. ЧЕБИШЕВ,
гінничий інженер,
м. Олександрія.

На знімку: Валерій
МАРЧЕНКО.
Фото автора.

СІМ'Я ПЛЮС ШКОЛА

Здоров'я школярів — проблема актуальна, популярна і водночас — не нова. Її частенько порушують як спеціальні видання, так і засоби масової інформації. А доповіді та лекції на цю важливу тему збирають широкі аудиторії.

Фізичне виховання, як і будь-яке інше, починається в сім'ї. Здоров'я не видається як виграш в лотереї. Щоб мати його, необхідно перш за все забезпечити нормальне функ-

ціонування усього організму. І не в зрілому віці, а ще з дитинства. Вчені довели, що основа здоров'я, або, навпаки, схильність до захворювань закладені в людині ще з дитинства. Тому необхідно з раннього віку залучати дитину до фізичної культури. І хто, як не батьки, повинні взяти найактивнішу участь у вирішенні цього завдання. Хто, як не татусі, мами, дідусі та бабусі повинні подбати про раціональне

харчування своїх малюків, приняти їм любов до гігієни, спорту? Тільки спільні зусилля сім'ї і школи зуміють дати нашіх Батьківщині здорових громадян — в майбутньому лікарів і робітників, колгоспників і вчених, військовослужбовців і кооперативів...

В. РОЗОВ,
учитель фізичного виховання
СШ № 13,
м. Кіровоград.

ДУМКА З ПРИВОДУ

харчування своїх малюків, приняти їм любов до гігієни, спорту? Тільки спільні зусилля сім'ї і школи зуміють дати нашіх Батьківщині здорових громадян — в майбутньому лікарів і робітників, колгоспників і вчених, військовослужбовців і кооперативів...

«Невже пасинок?»

Під таким заголовком 22 жовтня ц. р. в газеті було опубліковано критичний матеріал про незадовільний стан в галузі спортивного орієнтування. Редакція одержала відповідь від голови Кіровоградського міського комітету по фізичній культурі і спорту А. С. ПОДОЛЬСЬКОГО:

«Міськспорткомітет повідомляє, що факти, наведені в матеріалі «Невже пасинок?», підтвердилися. Було проведено бесіду з керівником секції спортивного орієнтування спортклубу «Зірка» В. М. Герасенком про подальший розвиток цього виду спорту в обласному центрі, визначено конкретні завдання. А саме: створення міської федерації спортивного орієнтування, підвищення якості підготовки тренерських кадрів, відкриття господарюючих груп, складання календаря спортивно-масових заходів на 1988 рік».

ФІЗКУЛЬТУРУ — ТОБІ І ВСІМ

Скульптор і штанга

Чутки про перший чемпіонат Кіровограда з атлетичної гімнастики з дивовижною швидкістю облетіли обласний центр. Местні особисто довелися чути розмови про цю подію не тільки в атлетичних залах, а й у міському трамспорті, кафе, просто на вулицях.

ДУМКА ПЕСИМІСТА:
Атлетизм? Так це ж той самий культуризм! А може, досить нам металістів, рокерів, наркоманів? Для чого нам цей атлетизм? Що він дає людині? І взагалі, хто ним займається? А ще кажуть, ніби там, на Заході, атлетизмом захопилися ще й жінки...

ДУМКА ОПТИМІСТА:
Атлетизм — це мистецтво. Аж дивляться на статую Геракла різні люди. Той, у кого погано розвинуті м'язи, — із заздрістю, а той, хто дружить з атлетичною гімнастикою — із захопленням! Лише байдижних немає.

Мені ж особисто доводилося спостерігати, як дивляться на статую Геракла різні люди. Той, у кого погано розвинуті м'язи, — із заздрістю, а той, хто дружить з атлетичною гімнастикою — із захопленням! Лише байдижних немає.

Та нехай кожен з них залишається при своїй власній думці, а ми поведемо розмову з конкретною людиною — голоюним суддею змагань Володимиром Васильовичем Івахішиним.

— Яку мету переслідують ці змагання?

— Перш за все — популяризація атлетизму серед молодих робітників, студентів, школярів.

— Які перспективи ви бачите в атлетизмі майбутнього?

— Вже на наступний чемпіонат запросимо кращих атлетів з інших міст

республіки. Буде ще цікавіше...

Трохи статистики. У першому чемпіонаті Кіровограда з атлетичного триборства взяли участь двадцять атлетів. Наймолодший з них — тринадцятирічний учень середньої школи № 29 Сергій Костенко, найстарший — тридцятидвохлітній Володимир Балакирьов із заводу «Гідросила». Серед учасників змагань — учні, студенти, робітники, інженери, військовослужбовці, а ще — розрядники, кандидати, майстри і ті, хто усього цього поки що не досяг. І це не дивно, адже атлетизм — спорт для всіх.

Вже перший вид триборства — присідання зі штангою — вплинув на розподіл місць у двох вагових категоріях. Так, у категорії до 75 кілограмів не вперше з початковою вагою Сергій Перевезенцев — один із фаворитів змагань. А найкращий результат показав студент історичного факультету Кіровоградського педагогічного інституту кандидат у майстри спорту Вячеслав Жуков — 240 кілограмів. Він на 20 кілограмів випередив майстра спорту Олександра Рогозіна. Проте й особиста вага Жукова більша. А ось, демонструючи жим лежачи, Рогозін став абсолютним переможцем — 185 кілограмів. У третьому виді вправ (станова тяга) знову переміг Жуков, а рубіж 200 кілограмів вдалося подолати також Олександру Рогозину. Юрію Шнейеру, Василю Цюраку, Сергію Мусієнку, Володимирі Балакирьову, Миколі Вакулі та Володимирі Дятловському.

Абсолютним переможцем першого чемпіонату міста став Вячеслав Жуков.

— Які перспективи ви бачите в атлетизмі майбутнього?

— Вже на наступний чемпіонат запросимо кращих атлетів з інших міст

республіки. Буде ще цікавіше...

Технічні результати першого чемпіонату Кіровограда з атлетичної гімнастики. 20 грудня. СПОРТЗАЛ СК «ЗІРКА».

56 кг. 1. С. Костенко — 250 (85-55-110), 67,5 кг. 1. О. Нестеренко — 455 (170-100-185), 2. П. Бондар — 400 (125-100-175), 75 кг. 1. Ю. Шнейер — 485 (140-145-200), 2. С. Парфенков — 440 (135-90-195), 3. В. Цюрак — 440 (130-110-200), 4. Р. Гершанік — 345 (110-95-140), 5. С. Перевезенцев — 305 (0-130-175), 6. А. Смирнов — 245 (0-95-150), 82,5 кг. 1. О. Рогозін — 615 (220-185-210), 2. І. Кривос — 425 (140-145-140), 3. С. Мусієнко — 330 (0-130-200), 90 кг. 1. В. Балакирьов — 550 (200-140-210), 2. О. Шпець — 500 (160-150-190), 3. Г. Корниленко — 495 (160-145-180), 4. М. Вакула — 490 (170-120-200), 5. Ю. Погребняк — 405 (125-105-175), 6. В. Скрипчан — 390 (120-120-150), 7. В. Дятловський — 365 (150-0-215), 100 кг. 1. В. Жуков — 660 (240-170-250).

С. ТКАЧ.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050 МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Телефони: редактора — 2-54-26; заступника редактора — 2-53-22; відповідального секретаря — 2-55-63; відділів: комуністичного виховання — 4-66-79, 4-64-21; комсомольського життя та емоцій — 2-53-94; учнівської молоді і соціальних проблем — 2-59-82; фотолaboratorії — 4-94-94; оголошень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить у вівторок і четвер суботу.

Друкарня Імени Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глібки, 2.